



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2077/2022
30.06.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула, Јелене Ивановић, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Александар Попара, адвокат из ..., против тужене Основне школе „Момчило Живојиновић“ из Младеновца, коју заступа Градско правобранилаштво града Београда у Београду, ради накнаде трошкова превоза, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 310/22 од 04.03.2022. године, у седници већа одржаној 30.06.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 310/22 од 04.03.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 310/22 од 04.03.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Младеновцу П1 48/20 од 17.12.2021. године усвојен је тужбени захтев тужиле и обавезана тужена да тужиљи исплати на име накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада, у периоду од 11.12.2017. године закључно са новембром месецом 2020. године, укупан износ од 135.452,32 динара, са законском затезном каматом од 01.11.2021. године па до исплате. Истом пресудом обавезана је тужена да тужиљи по основу трошкова парничног поступка исплати износ од 107.518,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 310/22 од 04.03.2022. године, одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда а одбијен је и захтев тужене за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права с предлогом да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, на основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Полазећи од разлога због којих је тужена изјавила ревизију, Врховни касациони суд је најпре размотрио да ли ревизију треба изузетно дозволити у смислу одредаба члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20) – у даљем тексту: ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла

да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, нити питања у интересу равноправности грађана, нема потребе за уједначавањем судске праксе, ни новим тумачењем права, узимајући у обзир врсту спора, начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева. Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужиљи због неисплате трошкова превоза ради доласка на рад и одласка са рада. Одлука о тужбеном захтеву у складу је са правним ставом Врховног касационог суда, донетим на седници Грађанског одељења од 05.04.2016.године, по коме, ако послодавац није утврдио општим актом услове и критеријуме за превоз запослених од места становања до посла, право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са посла имају сви запослени, изузев ако би по разумној оцени такав захтев био очигледно неоснован, с тим да претходно обраћање послодавцу за остваривање права на накнаду трошкова превоза за долазак и одлазак са посла није услов за покретање судског поступка. Указивање тужене на постојање другачијих одлука не указује нужно на другачији правни став изражен у тим одлукама, јер правилна примена материјалног права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања. Из наведених разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 14.12.2020. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000,00 евра, то је Врховни касациони суд оценио да је ревизија тужене недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић